

ledes at der straks betales sædvanlig Arveafgift af hele Kapitalen, i hvilket Tilfælde der ganske bortses fra Rentenydelsen, eller saaledes at der straks betales sædvanlig Arveafgift af Kapitalen med Fradrag af Rentenydelsens kapitaliserede Værdi og ved Siden heraf Arveafgift af Rentenydelsen, for saa vidt denne efter de gældende Regler er afgiftspligtig, eller endelig saaledes at Berigtigelsen af Arveafgiften af Kapitalen udsættes indtil Rentenydelsens Ophør, men paa Betingelse af, at der foreløbig betales Afgift af Rentenydelsen, for saa vidt denne er afgiftspligtig, og derefter, ved Rentenydelsens Ophør, Arveafgift af Kapitalen uden Fradrag af Hensyn til Rentenydelsen.

Af disse tre Fremgangsmaader ere imidlertid de to førstnævnte lidet rationelle, naar Rentenyderen og Kapitalarvingen ikke staa i samme Slægtskabsforhold til Arveladeren, hvad der forholdsvis sjældent er Tilfældet, og den tredje af de nævnte Fremgangsmaader er derfor i Paragraffens første Stykke foreslaaet som obligatorisk, hvorved det vil opnaas, at enhver af de paagældende kommer til at svare Arveafgift af den Værdi, han virkelig erhverver, paa det Tidspunkt han erhverver den, og efter den Afgiftsskala, som hans Slægtskabsforhold til Arveladeren medfører.

Den i Paragraffens 2det Stykke indeholdte Regel er en analogisk Anvendelse af denne Beregningsmaade paa de Tilfælde, hvor en Arvelod eller et Legat vel er belastet med en Rentenydelse til Fordel for en anden Person end den, hvem Kapitalen er tillagt til Ejendom, men denne Indtægtsnydelse ikke ganske opluser Renten af det paagældende Kapitalbeløb. Kun har man i disse Tilfælde anset det for hensigtsmæssigt at give en positiv Regel om, for hvor stor en Del af Kapitalen Erlæggelsen af Kapitalarveafgiften kan udsættes; dette synes naturligst at maatte blive det til Rentenydelsens Kapitalværdi svarende Beløb.

Den i Paragraffens sidste Stykke indeholdte Regel har sin Grund i, at den, der først erholder Rentenydelsen af en Kapital og derefter Kapitalen, selv neppe kan siges at arve to Gange og i ethvert Fald ikke kan siges at arve to forskellige Værdier.

Til § 16.

I Paragraffens tre første Stykker er givet forskellige Regler med Hensyn til Opgørelsen af den afgiftspligtige Værdi. Disse Regler, der i øvrigt i det væsentlige

ere overensstemmende med, hvad der nu maa anses for gældende Ret, hvile paa den Betragtning, at Afgiftspligtens Maalestok saa vidt muligt bør være den Fordel, som de afgiftspligtige virkelig erhverve.

I Paragraffens fjerde Stykke er optaget nogle særlige Bestemmelser med Hensyn til Gældsforpligtelser, som Arveladeren maatte have paataget sig overfor visse ham nærtstaaende Personer. Disse Bestemmelser have til Hensigt at forhindre Omgaaelse af Afgiftsloven ved Udstedelse af Forskrivninger, der tilsyneladende hjemle Gældsforpligtelser, men i Virkeligheden ere Udtryk for Dødsgaver.

At Afgifter, der i Udlandet opkræves af der beroende afgiftspligtige Genstande, tillades fradragne, forinden Arveafgiften beregnes, vil findes stemmende med det ovenanførte Princip for Beregningen af de afgiftspligtige Værdier saavel som med naturlig Billighed. Derimod er det klart, at selve Arveafgiften til den danske Stat ikke kan fradrages, og det samme bør gælde om Efterstemplingsafgiften af Testamentsarv, der jo kan opfattes som en Art forhøjet Arveafgift, ligesom Forslagets Bestemmelser ogsaa paa dette Punkt ere i Overensstemmelse med, hvad der nu er gældende Ret.

Til § 17.

I denne Paragraf gives de nærmere Regler angaaende det Tidspunkt, som vil være at lægge til Grund ved Ansættelsen af de afgiftspligtige Værdier. Man har ved Affattelsen af disse Regler saa vidt muligt søgt at træffe de Tidspunkter, paa hvilke de afgiftspligtige kunne antages at indtræde i den effektive Nydelse af deres Raadighed over de erhvervede Midler.

Til § 18.

Blandt denne Paragrafs Regler, der i det væsentlige ere overensstemmende med dem, der indeholdes i § 14 i Lov om Indkomst- og Formueskat til Staten af 15. Maj 1903, skal særlig fremhæves Reglen om, at Værdsætningen af faste Ejendomme skal ske paa Grundlag af Ejendomsskyldsvurderingen. Da Erfaringen viser, at Værdsættelsen af netop denne Art Ejendomme jævnlig giver Anledning til Tvivl i det heromhandlede Forhold, maa det anses for særdeles ønskeligt, at der fastsættes en bestemt Regel, og det naturlige Grundlag maa da blive Ejendomsskyldsvurderingen, der jo er en af Staten foranstaltet officiel Vurdering i Skatteøjemed.